

[Kim Behnke]

det ikke denne gang. Regeringens – efter vores mening – meningsløse runder i den socialdemokratiske manege sidste efterår førte som bekendt ikke noget frugtbart med sig. Trods faneflugt og knæfald fra regeringens side valgte Socialdemokratiet alligevel at afvise regerings-tilbudene. Og så havde vi jo som bekendt et lille folketingsvalg.

Men minsandten om ikke regeringen øjeblikkeligt efter valget genoptog ørkenvandringen med hr. Svend Auken! Denne gang var der endda åbenlyst tale om, at regeringen havde omsat Socialdemokratiets forhandlingsudspil til nu at være dens egne lovforslag. Men endnu en gang fik regeringen en kold skulder.

I al beskedenhed er vi da på vegne af den danske befolkning yderst tilfredse med, at de mange initiativer ikke bar frugt. Det ville efter vores mening have været et kraftigt spark til den befolkning og det erhvervsliv, der i forvejen ligger ned.

For uanset hvor mange fine ord og hvor mange nye undersøgelser og negative posteringer osv. man finder på, så er kendsgerningen jo den, at vi har en meget stor arbejdsløshed, vi har en meget stor gæld, vi har et af verdens højeste skattetryk. De ting skal der gøres noget ved.

Regeringen gør meget ud af at fortælle, hvordan det er lykkedes at føre en fast kronepolitik. Og ret skal da være ret, så derfor skal regeringen også have påskønnelse for at have sikret en god, stærk krone.

Vi har også haft en fornuftig, lav inflation, hvad der bestemt også er udmærket. Og vi har efter 27 år fået overskud på betalingsbalancen, hvilket regeringen også praler meget af.

Men hvorfor er der egentlig kommet overskud? Ja, det er jo ikke, fordi regeringen har formået at afdrage på statens udenlandske gæld og dermed reducere rentebelastningen. Nej, betalingsbalanceforbedringen skyldes langt overvejende, at vores handelsbalance har overskud. Og handelsbalanceoverskuddet skyldes delvis, at vi har eksporteret godt, men det skyldes i lige så høj grad, at importen af råvarer, halvfabrikata og andre nødvendigheder for vore produktionserhverv er faldet.

Tager vi f.eks. udgangspunkt i Nyt fra Danmarks Statistik, nr. 14, fra den 15. i denne måned, viser det sig, at der det sidste år er sket et betydeligt fald i importen af de basale råvarer:

halvfabrikata, maskiner etc. Der er tale om importfald på helt op til 20 pct. for f.eks. tekstilfibre og om andre procentsatser, alt for høje procentsatser, for andre grundlæggende råvarer.

Hvis overskuddet på betalingsbalancen skal udvikle sig til andet end en parentes i historien, kræves det, at regeringen udnytter den nuværende situation til at få mindsket statens udenlandske låntagning og dermed statens del af rentebyrden. Gør regeringen ikke det, vil et opsving i den private sektor – som vi alle håber og venter på – betyde, at betalingsbalancen meget hurtigt ryger i minus igen, når importen af nødvendige råstoffer stiger.

Regeringen vil ifølge finanslovforslaget optage udenlandske lån i år for 44,5 mia. kr. Det er dumt, og det er ufornuftigt. Lånebehovet må nedsættes og erstattes af regulære afdrag.

Efter vores mening forekommer det ganske uforståeligt, at ingen af Folketingets øvrige partier agter at gøre noget ved den situation.

Man har i stribet af ideer til, hvordan der skal være nye udgifter, og hvordan man vil opfinde nye skatter og afgifter, så man kan fastholde et driftsunderskud og dermed fastholde lånebehovet. Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse en særdeles uansvarlig politik.

Behovet for at få balance på finansloven er ikke noget nyt krav fra Fremskridtspartiet. Vi gik i december 1989 meget nødtvungent med til, at 1990 måtte ende med et underskud på 7 mia. kr. Men aldrig så snart var finanslovsforliget indgået, før regeringen måtte erkende, at man havde skønnet forkert – og underskuddet blev i stedet en del over 20 mia. kr.

Den løbske udgiftspolitik, som nu fortsættes i 1991, må vi have bremset. Vi skal have overskud på statsfinanserne. Vi skal have så meget overskud, at uanset om der bliver Golfkrig, uanset om vi har en varm vinter, osv. osv., kan statsfinanserne klare det uden automatisk at gå i minus – eller som det er tilfældet i øjeblikket: i yderligere minus.

Egentlig er det jo flovt – og dér giver jeg hr. Lykketoft ret, når han i sin ordførertale siger, at det er oppositionspartierne – og i dette tilfælde Fremskridtspartiet – der skal løfte pegefingern og mane til mådehold og mane til ansvarlighed og mane til stop for gældsætningen. Det burde faktisk være regeringen, der førte den politik, og ikke noget, der var et krav fra oppositionen.